

Η μαθήτρια **Κατερίνα Πέτρου** του **Β3 τμήματος** διασκεύασε την ιστορία του βιβλίου για τις ανάγκες του Θεατρικού με τίτλο "Το παιδί με τη ριγέ πιτζάμα" που ανέβηκε στη σχολική γιορτή για την εθνική επέτειο της 28ης Οκτωβρίου 1940.

Απολαύστε το...

(Ο Μπρούνο πλησιάζει το αγόρι και εκείνο είναι καθισμένο σταυροπόδι στο έδαφος και κοιτάζει κάτω. Ύστερα σηκώνει το θλιμμένο πρόσωπό του)

Μπρούνο: Κάνω εξερεύνηση.

Σμούελ: Α, ναι;

Μπρούνο: Ναι. σχεδόν δύο ώρες τώρα.

Σμούελ: Βρήκες τίποτα;

Μπρούνο: Τίποτα σπουδαίο.

Σμούελ: Τίποτα απολύτως;

Μπρούνο: Βρήκα εσένα.

(Ο Μπρούνο κάθεται στο έδαφος απ' τη δική του πλευρά του φράχτη σταυροπόδι)

Μπρούνο: Εγώ μένω στο σπίτι σ' αυτή την πλευρά του φράχτη.

Σμούελ: Α, ναι; είχα δει μια φορά το σπίτι από μακριά, εσένα δε σε είδα.

Μπρούνο: Το δωμάτιό μου είναι στον πρώτο όροφο. Από κει βλέπω πίσω απ' το φράχτη. Με λένε Μπρούνο.

Σμούελ: Εμένα με λένε Σμούελ.

Μπρούνο: **(συνοφρωμένος)** Πώς είπες ότι σε λένε;

Σμούελ, **(απαντά σα να είναι το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο)** Σμούελ. Εσένα πώς είπες ότι σε λένε;

Μπρούνο: Μπρούνο.

Σμούελ: Δεν το 'χω ξανακούσει αυτό το όνομα.

Μπρούνο: Ούτε κι εγώ έχω ξανακούσει το δικό σου. Σμούελ. Σμούελ. Μ' αρέσει ο ήχος του. Σμούελ. Είναι σαν το φύσημα του αέρα.

Σμούελ: Μπρούνο. Ναι. κι εγώ νομίζω πως μου αρέσει το όνομά σου. Μου φέρνει στο νου κάποιον που τρίβει τα χέρια του για να ζεσταθεί.

Μπρούνο: Δεν έχω γνωρίσει ξανά κάποιον που να τον λένε Σμούελ.

Σμούελ: Υπάρχουν δεκάδες Σμούελ απ' αυτή την πλευρά του φράχτη. Μακάρι να είχα ένα μοναδικό όνομα.

Μπρούνο: Δεν έχω γνωρίσει και κανέναν που να λέγεται Μπρούνο. Εκτός από μένα βέβαια. Μπορεί να είμαι και ο μοναδικός.

Σμούελ: Τότε είσαι τυχερός.

Μπρούνο: Μάλλον είμαι. Πόσων χρονών είσαι;

(Ο Σμούελ προσπαθεί να υπολογίσει με τα δάχτυλα) Εννιά. Γεννήθηκα στις 15 Απριλίου του 1934.

Μπρούνο: Τι είπες;

Σμούελ: Είπα πως γεννήθηκα στις 15 Απριλίου του 1934.

Μπρούνο: **(έκπληκτος)** Δεν το πιστεύω.

Σμούελ: Γιατί;

Μπρούνο: Όχι, δεν εννοώ πως δεν πιστεύω εσένα. Εννοώ πως εκπλήσσομαι. Γιατί κι εγώ γεννήθηκα στις 15 Απριλίου. Κι εγώ του 1934. είμαστε γεννημένοι την ίδια μέρα.

Σμούελ: Άρα είσαι κι εσύ 9 χρονών.

Μπρούνο: Ναι. Παράξενο δεν είναι;

Σμούελ: Πολύ παράξενο. Γιατί μπορεί να υπάρχουν δεκάδες Σμούελ απ' αυτή την πλευρά του φράχτη, αλλά δεν νομίζω να έχω ξανασυναντήσει κάποιον γεννημένο την ίδια μέρα μ' εμένα.

Μπρούνο: Είμαστε σαν δίδυμοι.

Σμούελ: Κάπως.

Μπρούνο: Έχεις πολλούς φίλους;

Σμούελ: Ναι. Ας πούμε.

Μπρούνο: **(συνοφρυωμένος)** Κολλητούς φίλους;

Σμούελ: Να, όχι και τόσο κολλητούς. Είμαστε όμως πολλοί, συνομήλικοι εννώς, απ' αυτή την πλευρά του φράχτη. Όμως συνέχεια τσακωνόμαστε. Γι' αυτό έρχομαι εδώ. Για να μένω λίγο μόνος μου.

Μπρούνο: Είναι άδικο. Δεν καταλαβαίνω

γιατί εγώ πρέπει να βρίσκομαι σ' αυτή την πλευρά του φράχτη και να μην έχω κανένα να μιλήσω και να παίξω, κι εσύ να έχεις τόσους φίλους και να παίζετε ώρες ολόκληρες κάθε μέρα, θα μιλήσω γι' αυτό στον Πατέρα.

Σμούελ: Από πού ήρθες;

Μπρούνο: Από το Βερολίνο.

Σμούελ: Πού είναι αυτό;

Μπρούνο: Στη Γερμανία βέβαια. Εσύ δεν είσαι από την Γερμανία;

Σμούελ: Όχι, είμαι από την Πολωνία.

Μπρούνο: **(συνοφρυωμένος)** Και τότε πώς μου μίλησες γερμανικά;

Σμούελ: Επειδή μου είπες γεια στα γερμανικά. Κι έτσι απάντησα στα γερμανικά. Εσύ μιλάς πολωνικά;

Μπρούνο: Όχι. Δεν ξέρω κανένα που να μιλάει δύο γλώσσες. Και μάλιστα στην ηλικία μας.

Σμούελ: Η μαμά είναι δασκάλα στο σχολείο μου και έμαθε γερμανικά. Μιλάει και γαλλικά. Και ιταλικά. Και αγγλικά. Είναι πολύ έξυπνη. Εγώ δεν μιλάω ούτε γαλλικά ούτε ιταλικά, αλλά μου είπε πως θα με μάθει αγγλικά κάποτε, γιατί μπορεί να μου χρειαστούν.

Μπρούνο: Πολωνία. Δεν είναι τόσο ωραία όσο η Γερμανία, ε;

Σμούελ: **(συνοφρυωμένος)** Και γιατί δεν είναι;

Μπρούνο: Να, γιατί η Γερμανία είναι η σπουδαιότερη απ' όλες τις χώρες. Είμαστε ανώτεροι.

(διάστημα σιωπής)

Μπρούνο: Πού είναι η Πολωνία;

Σμούελ: Στην Ευρώπη.

Μπρούνο: Τη Δανία την έχεις ακουστά;

Σμούελ: Όχι.

Μπρούνο: Νομίζω πως η Πολωνία είναι στη Δανία. Γιατί η Δανία είναι πολύς μακριά.

Σμούελ: Μα εδώ είναι η Πολωνία.

Μπρούνο: Σοβαρά;

Σμούελ: Ναι, είναι. Η Δανία είναι πολύ μακριά από την Πολωνία και την Γερμανία.

Μπρούνο: **(συνοφρυωμένος)** Ναι, εντάξει. Όμως αυτό είναι σχετικό, ε; Η απόσταση εννοώ.

Σμούελ: Δεν έχω πάει στο Βερολίνο.

Μπρούνο: Κι εγώ δεν νομίζω να είχα πάει ξανά στην Πολωνία προτού έρθω εδώ. Αν βέβαια εδώ που βρισκόμαστε είναι η Πολωνία.

Σμούελ: Σίγουρα είναι. Αλλά είναι από τα άσχημα μέρη της.

Μπρούνο: Είναι.

Σμούελ: Εκεί απ' όπου κατάγομαι εγώ είναι πολύ πιο όμορφα.

Μπρούνο: Σίγουρα δεν είναι τόσο ωραία όσο στο Βερολίνο. Στο Βερολίνο είχαμε ένα μεγάλο σπίτι με πέντε ορόφους, αν μετρούσες και το υπόγειο και το δωματιάκι πάνω πάνω με το παράθυρο. Και υπήρχαν πανέμορφοι δρόμοι και καταστήματα, και μαγαζιά με φρούτα και λαχανικά, και αμέτρητα ζαχαροπλαστεία. Αν όμως πας ποτέ, θα σου συνιστούσα να μην πας για βόλτα Σάββατο απόγευμα, γιατί έχει πάρα πολύ κόσμο και θα σε σπρώχνουν από δω και από κει. Και ήταν ακόμα πιο όμορφα πριν αλλάξουν τα πράγματα.

Σμούελ: Τι εννοείς;

Μπρούνο: Να, ήταν πολύ ήσυχα. Και μπορούσα να διαβάζω το βράδυ στο κρεβάτι. Τώρα όμως έχει θόρυβο καμιά φορά και είναι τρομακτικά, και μόλις αρχίσει να βραδυάζει πρέπει να σβήνουμε όλα τα φώτα.

Σμούελ: Ο δικός μου τόπος είναι πολύ πιο όμορφος από το Βερολίνο. Είναι όλοι φιλικοί και είμαστε πολύ μεγάλη οικογένεια, και το φαγητό είναι πολύ καλύτερο.

Μπρούνο: Εντάξει, τότε πρέπει να συμφωνήσουμε διαφωνώντας.

Σμούελ: Εντάξει.

Μπρούνο: Σου αρέσουν οι εξερευνησεις;

Σμούελ: Δεν έχω κάνει ποτέ.

Μπρούνο: Εγώ όταν μεγαλώσω, θα γίνω εξερευνητής. Προς το παρόν το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να διαβάζω σχετικά με τους εξερευνητές, αυτό όμως σημαίνει τουλάχιστον πως όταν γίνω κι εγώ εξερευνητής, δεν θα κάνω τα ίδια λάθη μ' εκείνους.

Σμούελ: **(συνοφρυωμένος)** Τι λάθη δηλαδή;

Μπρούνο: Α, αμέτρητα. Το βασικό σε μία εξερεύνηση είναι να ξέρεις αν άξιζε τον κόπο αυτό που ανακάλυψες. Υπάρχουν πράγματα που απλώς βρίσκονται εκεί, στη θέση τους, και κάνουν τη δουλειά τους περιμένοντας να τα ανακαλύψουν. Όπως για παράδειγμα η Αμερική. Άλλα πάλι καλύτερα να μην ανακαλυφτούν ποτέ. Για παράδειγμα ένα ψόφιο ποντίκι στην άκρη του ντουλαπιού.

Σμούελ: Εγώ πιστεύω πως ανήκω στην πρώτη κατηγορία.

Μπρούνο: Ναι. Κι εγώ αυτό πιστεύω. Να σε ρωτήσω κάτι;

Σμούελ: Ναι.

Μπρούνο: Γιατί υπάρχουν τόσοι άνθρωποι από την άλλη πλευρά του συρματοπλέγματος; Και τι κάνετε εκεί όλοι εσείς;

Σμούελ: Ένα μόνο ξέρω. Πριν έρθουμε εδώ,

ζούσα με τη μητέρα και τον πατέρα μου και τον αδελφό μου τον Γιόζεφ σε ένα μικρό διαμέρισμα πάνω απ' το εργαστήριο όπου ο μπαμπάς έφτιαχνε τα ρολόγια του. Κάθε πρωί τρώγαμε το πρωινό μας μαζί στις εφτά και όσο εμείς ήμασταν στο σχολείο, ο Μπαμπάς επιδιόρθωνε τα ρολόγια που του πήγαιναν διάφοροι κι έφτιαχνε και καινούρια. Εγώ είχα ένα ωραίο ρολόι που μου είχε χαρίσει, μα δεν το έχω πια. Είχε χρυσή πρόσοψη και το κούρδιζα κάθε βράδυ πριν πέσω για ύπνο κι έλεγε πάντα σωστά την ώρα.

Μπρούνο: Και τι απέγινε;

Σμούελ: Μου το πήραν.

Μπρούνο: Ποιοι;

Σμούελ: Οι στρατιώτες βέβαια. Και κάποια μέρα τα πράγματα άρχισαν ν' αλλάζουν. Γύρισα απ' το σχολείο και η μητέρα μου μας έφτιαχνε περιβραχιόνια από ένα ειδικό ύφασμα και ζωγράφιζε στο καθένα από ένα αστέρι.. Τέτοιο.

(Με το δάχτυλό του σχεδίασε στο χώμα μπροστά του)

Σμούελ: Και κάθε φορά που ήταν να βγούμε έξω, μας έλεγε να φοράμε αυτό το περιβραχιόνιο.

Μπρούνο: Κι ο μπαμπάς μου φοράει τέτοιο. Πάνω απ' τη στολή του. Είναι πολύ ωραίο. Είναι κατακόκκινο με ένα ασπρόμαυρο σχέδιο πάνω.

(Με το δάχτυλό του σχεδίασε στο χώμα ένα άλλο σχέδιο, απ' τη δική του πλευρά του φράχτη)

Σμούελ: Είναι διαφορετικά όμως, ε;

Μπρούνο: Εμένα κανείς δε μου έδωσε περιβραχιόνιο.

Σμούελ: Εγώ πάλι δε ζήτησα να μου δώσουν.

Μπρούνο: Τέλος πάντων. Θα μ' άρεσε να είχα κι εγώ. Δεν ξέρω όμως πιο μ' άρесе περισσότερο. Το δικό σου ή του Πατέρα μου.

Σμούελ: Για μερικούς μήνες φορούσαμε περιβραχιόνια κι έπειτα τα πράγματα άλλαξαν πάλι. Γύρισα μια μέρα κι η Μαμά μου είπε πως δεν μπορούσαμε πια να μένουμε στο σπίτι μας.

Μπρούνο: Το ίδιο μου συνέβη κι εμένα! Ήρθε ο Φύρης για φαγητό, βλέπεις, κι αμέσως μετά μετακομίσαμε εδώ. Και το σιχαίνομαι αυτό το μέρος. Ήρθε και στο δικό σας σπίτι κι έκανε το ίδιο;

Σμούελ: Όχι, αλλά όταν μας είπαν ότι δεν μπορούσαμε πια να μένουμε στο σπίτι μας, μετακομίσαμε σ' ένα άλλο σημείο της Κρακοβίας, όπου οι στρατιώτες είχαν χτίσει έναν ψηλό τοίχο, κι η μητέρα μου, κι ο πατέρας μου, κι ο αδελφός μου κι εγώ μέναμε όλοι σε ένα δωμάτιο.

Μπρούνο: Όλοι σας; Σ' ένα δωμάτιο;

Σμούελ: Κι όχι μόνο εμείς. Υπήρχε και μία άλλη οικογένεια εκεί, κι η μητέρα και ο πατέρας όλο τσακώνονταν, κι ένας από τους ήταν μεγαλύτερος από μένα και συνεχώς με χτυπούσε, ακόμα κι αν δεν είχα κάνει κάτι κακό.

Μπρούνο: Δεν μπορεί να μένατε όλοι μαζί σε ένα δωμάτιο. Είναι παράλογο.

Σμούελ: Όλοι μας. Έντεκα συνολικά. Μείναμε εκεί μερικούς μήνες, όλοι μαζί στο ίδιο δωμάτιο. Υπήρχε ένα μικρό παράθυρο, αλλά δεν ήθελα να κοιτάξω έξω, γιατί θα έβλεπα τον τοίχο και τον μισούσα τον τοίχο γιατί το αληθινό μας σπίτι ήταν απ' την άλλη μεριά. Και αυτό το μέρος της πόλης ήταν το κακό μέρος της, γιατί είχε συνεχώς θόρυβο και ήταν αδύνατον να κοιμηθείς. Και μισούσα τον Λούκα, το αγόρι που συνεχώς με χτυπούσε, κι ας μην είχα κάνει κάτι κακό.

Μπρούνο: Και η Γκρέτελ με χτυπάει καμιά φορά. Η αδελφή μου είναι. Και είναι Καταδικασμένη Περίπτωση. Σε λίγο όμως θα είμαι ψηλότερος και δυνατότερος απ' αυτήν και τότε δε θα ξέρει από πού θα της έρχονται.

Σμούελ: Κι έπειτα μια μέρα ήρθαν οι στρατιώτες με τεράστια φορηγά. Και είπαν σε όλους μας να φύγουμε από τα σπίτια. Πολλοί δεν ήθελαν και κρύβονταν όπου μπορούσαν, αλλά νομίζω πως τελικά τους έπιασαν όλους. Και τα φορηγά μας πήγαν σ' ένα τρένο και το τρένο... Το τρένο ήταν φρικτό. Ήμασαν πάρα πολλοί στα βαγόνια. Και δεν μπορούσαμε ούτε ν' αναπνεύσουμε. Και μύριζε απαίσια.

Μπρούνο: Ναι, γιατί είχατε στριμωχτεί όλοι σε ένα τρένο. Όταν ήρθαμε εδώ, υπήρχε κι άλλο ένα τρένο στην άλλη πλευρά της αποβάθρας, αλλά κανείς δεν έμοιαζε να το βλέπει. Σ' αυτό μπήκαμε κι εμείς. Σ' αυτό έπρεπε να μπεις κι εσύ.

Σμούελ: Δε νομίζω πως θα μας αφήναν. Δε μπορούσαμε να βγούμε από το βαγόνι μας.

Μπρούνο: Οι πόρτες ήταν στην άκρη του.

Σμούελ: Δεν υπήρχαν πόρτες.

Μπρούνο: Φυσικά και υπήρχαν και υπήρχαν πόρτες. Ήταν στην άκρη. Αμέσως μετά το κυλικείο.

Σμούελ: Δεν υπήρχαν πόρτες. Αν υπήρχαν θα είχαμε

κατέβει όλοι. Όταν επιτέλους σταμάτησε το τρένο, βρισκόμασταν σ' ένα πολύ κρύο μέρος και χρειάστηκε να περπατήσουμε μέχρι εδώ.

Μπρούνο: Εμείς είχαμε αυτοκίνητο.

Σμούελ: Και τη μαμά την πήραν μακριά μας, και τον μπαμπά και τον Γιόζεφ τους έβαλαν στις καλύβες εκεί πέρα, κι από τότε είμαστε εδώ.

Μπρούνο: Υπάρχουν πολλά αγόρια εκεί;

Σμούελ: Εκατοντάδες.

Μπρούνο: Εκατοντάδες; Αυτό είναι άδικο. Εγώ δεν έχω κανέναν να παίζω απ' αυτή την πλευρά του φράχτη. Ούτε ένα αγόρι.

Σμούελ: Εμείς δεν παίζουμε.

Μπρούνο: Δεν παίζετε; Και γιατί παρακαλώ;

Σμούελ: Τι να παίζουμε;

Μπρούνο: Να, δεν ξέρω. Ένα σωρό παιχνίδια. Ποδόσφαιρο για παράδειγμα. Ή εξερεύνηση. Πώς να είναι άραγε η εξερεύνηση εκεί πέρα; Έχει κανένα ενδιαφέρον;

Σμούελ: Μήπως έχεις τίποτα φαγώσιμο;

Μπρούνο: Όχι, δυστυχώς. Ήθελα να φέρω σοκολάτα αλλά το ξέχασα.

Σμούελ: Σοκολάτα. Εγώ έχω φάει σοκολάτα μόνο μια φορά στη ζωή μου.

Μπρούνο: Μόνο μία φορά; Εγώ τρελαίνομαι για σοκολάτα. Μπορώ να τρώω μέχρι να σκάσω, αλλά η Μητέρα λέει πως θα χαλάσουν τα δόντια μου.

Σμούελ: Ούτε ψωμί έχεις, ε;

Μπρούνο: Όχι, τίποτα. Εμείς τρώμε βραδινό στις εξίμισι. Εσείς;

Ο Σμούελ ανασήκωσε τους ώμους του και σηκώθηκε στα γόνατα.

Σμούελ: Καλύτερα να φεύγω τώρα.

Μπρούνο: Ίσως μπορείς να έρθεις για φαγητό καμιά μέρα.

Σμούελ: Ίσως.

Μπρούνο: Ή μπορεί να έρθω εγώ στο σπίτι σου. Ίσως μπορώ να έρθω να γνωρίσω και τους φίλους σου.

Σμούελ: Βρίσκεσαι στη λάθος μεριά του φράχτη.

Μπρούνο: Αν συρθώ, ίσως μπορώ να περάσω από κάτω.

(Έσκυψε και προσπάθησε να ανασηκώσει το συρματοπλεγμά από το έδαφος. Στο κεντρο, ανάμεσα σε δυο τηλεγραφόξυλα, ανασηκωνόταν εύκολα κι ένα μικρόσωμο αγόρι σαν τον Μπρούνο θα μπορούσε εύκολα να περάσει από κάτω)

Σμούελ: **(οπισθοχώρησε)** Πρέπει να φύγω.

Μπρούνο: Κάποια άλλη μέρα λοιπόν.

Σμούελ: Απαγορεύεται να βρίσκομαι εδώ. Αν με πιάσουν, θα βρω τον μπελά μου.

Μπρούνο: Θα ξανάρθω αύριο.

(Ο Σμούελ δεν απάντησε. Άρχισε μάλιστα να τρέχει προς το στρατόπεδο αφήνοντας τον Μπρούνο μόνο. Και ο Μπρούνο έφυγε για το σπίτι)

(Ο Μπρούνο έφτασε αργοπορημένος στο σημείο του φράχτη όπου τον περίμενε ο Σμούελ καθισμένος σταυροπόδι στο έδαφος)

Μπρούνο: Συγγνώμη που άργησα. **(Δίνει μέσα από το συρματοπλεγμα ψωμί και τυρί)** Μιλούσα με τη Μαρία.

Σμούελ: Ποια είναι η Μαρία;

Μπρούνο: Η υπηρέτριά μας. Είναι πολύ καλή, κι ας λέει ο πατέρας πως είναι υπερβολικά καλοπληρωμένη. Μου έλεγε για τον Πάβελ, αυτόν τον κύριο που έρχεται και καθαρίζει τα λαχανικά μας και μας σερβίρει στο τραπέζι. Νομίζω πως ζει στη δική σου πλευρά του φράχτη.

Σμούελ: Στη δική μου πλευρά;

Μπρούνο: Ναι. μήπως τον ξέρεις; Είναι πολύ γέρος και όταν μας σερβίρει, φοράει ένα λευκό σακάκι. Μπορεί να τον έχεις δει.

Σμούελ: Όχι. Δεν τον ξέρω.

Μπρούνο: Δεν μπορεί. Δεν είναι τόσο ψηλός όσο κάποιοι άλλοι μεγάλοι, έχει ψαρά μαλλιά και καμπουριάζει λίγο.

Σμούελ: Μάλλον δεν έχεις καταλάβει πόσος κόσμος ζει απ' αυτή την πλευρά του φράχτη. Είμαστε χιλιάδες.

Μπρούνο: Ναι, αλλά αυτόν τον λένε Πάβελ. Όταν έπεσα απ' την κούνια, μου καθάρισε την πληγή για να μην μολυνθεί και μου έβαλε επίδεσμο. Τέλος πάντων, ήθελα να σου πω γι' αυτόν γιατί είναι απ' την Πολωνία, όπως κι εσύ.

Σμούελ: Οι περισσότεροι εδώ ήμαστε απ' την Πολωνία. Υπάρχουν βέβαια και κάποιοι από άλλες χώρες, ας πούμε από την Τσεχοσλοβακία και...

Μπρούνο: Ναι, αλλά εγώ πίστευα πως ίσως τον ξέρεις. Τέλος πάντων, στη χώρα του, προτού έρθει εδώ, ήταν γιατρός, αλλά δεν του επιτρέπουν πια να είναι γιατρός, και αν ο πατέρας είχε μάθει πως αυτός μου είχε καθάρσει την πληγή όταν χτύπησα, θα είχαμε μπελάδες.

Σμούελ: Συνήθως οι στρατιώτες δεν θέλουν να γίνεται ο κόσμος καλά. Συνήθως θέλουν το αντίθετο.

Μπρούνο: Ξέρεις τι θέλεις να γίνεις όταν μεγαλώσεις;

Σμούελ: Ναι. Θέλω να δουλέψω σε ζωολογικό κήπο.

Μπρούνο: Σε ζωολογικό κήπο;

Σμούελ: Μου αρέσουν τα ζώα.

Μπρούνο: Εγώ θέλω να γίνω στρατιώτης. Σαν τον πατέρα.

Σμούελ: Εγώ δεν θέλω να γίνω στρατιώτης.

Μπρούνο: Δεν εννοώ σαν τον υπολοχαγό Κότλερ. Δεν θέλω να περιφέρομαι
λες και μου ανήκουν τα πάντα και να χαζογελάω με τις αδελφές των άλλων
και να ψιθυρίζω με τις μητέρες τους. Εξάλλου θεωρώ πως αυτός δεν είναι
καθόλου καλός στρατιώτης. Θέλω να γίνω σαν τον πατέρα. Καλός
στρατιώτης.

Σμούελ: Δεν υπάρχουν καλοί στρατιώτες.

Μπρούνο: Φυσικά και υπάρχουν. Σαν τον πατέρα, ας πούμε. Γι' αυτό φοράει
τόσο εντυπωσιακή στολή και όλοι τον αποκαλούν διοικητή και κάνουν ό,τι
τους λέει εκείνος. Ο Φύρης έχει σπουδαία σχέδια γι' αυτόν, ακριβώς επειδή
είναι τόσο καλός στρατιώτης.

Σμούελ: Δεν υπάρχουν καλοί στρατιώτες.

Μπρούνο: Εκτός από τον πατέρα.

(σιωπή για λίγο)

Σμούελ: **(πολύ χαμηλόφωνα)** Δεν ξέρεις πώς είναι εδώ.

Μπρούνο: Δεν έχεις αδερφές ε;

Σμούελ: Όχι.

Μπρούνο: Τυχερός είσαι. Η Γκρέτελ είναι μόλις δώδεκα, αλλά νομίζει πως τα ξέρει όλα, ενώ στην πραγματικότητα είναι απλώς μια Καταδικασμένη Περίπτωση. Κάθεται και κοιτάζει έξω από το παράθυρο και όταν βλέπει τον υπολοχαγό Κότλερ να πλησιάζει, κατεβαίνει τρέχοντας τις σκάλες, πηγαίνει στο χολ και κάνει πως ήταν εκεί από πριν. Μια μέρα την έπιασα να το κάνει και όταν ήρθε αυτός, αναπήδησε και είπε α, υπολοχαγέ Κότλερ, δεν σας κατάλαβα που ήρθατε, ενώ εγώ ξέρω πως τον περίμενε.

Μπρούνο: Τι τρέχει; Μοιάζεις να έχεις κάτι.

Σμούελ: Δεν μου αρέσει να μιλάω γι' αυτόν. Τον υπολοχαγό Κότλερ εννοώ. Με τρομάζει.

Μπρούνο: Κι εμένα με τρομάζει λίγο. Είναι νταής και μυρίζει παράξενα. Λόγω όλης αυτής της κολόνιας που ρίχνει πάνω του.

(ο Σμούελ άρχισε να τρέμει και ο Μπρούνο κοίταξε ολόγυρα)

Μπρούνο: Τι συμβαίνει; Δεν κάνει δα και τόσο κρύο. Έπρεπε να φέρεις μια ζακέτα, ξέρεις. Αρχίζει να κάνει ψύχρα όταν βραδιάζει.

(σιωπή για λίγο)

Μπρούνο: Επιτρέπεται να συρθώ κάτω από το συρματόπλεγμα για να παίξουμε μαζί απ' την άλλη πλευρά του φράχτη;

Σμούελ: Δεν καταλαβαίνω γιατί θέλεις τόσο πολύ να έρθεις εδώ. Δεν είναι και τόσο ωραία.

Μπρούνο: Δεν έχεις έρθει στο δικό μου σπίτι. Καταρχήν δεν έχει πέντε ορόφους, αλλά μόνο τρεις. Πώς μπορεί κάποιος να ζήσει σ' ένα τόσο μικρό χώρο;

Μπρούνο: Γιατί όλοι εσείς από την άλλη πλευρά του

φράχτη την ίδια ριγέ πιτζάμα;

Σμούελ: Αυτά μας έδωσαν όταν ήρθαμε εδώ. Μας πήραν όλα μας τα ρούχα.

Μπρούνο: Ναι, αλλά δε σου συμβαίνει να ξυπνήσεις ένα πρωί και να θέλεις να φορέσεις κάτι άλλο; Δεν μπορεί, όλο και κάποιος άλλο ρούχο θα έχεις στην ντουλάπα σου. Εμένα δεν μου αρέσουν τα ριγέ.

(σιωπή για λίγο)

Μπρούνο: Αυτή είναι η πιο παράξενη φιλία που είχα ποτέ.

Σμούελ: Γιατί;

Μπρούνο: Γιατί με όλα τα άλλα αγόρια που ήταν φίλοι μου μπορούσαμε να παίζουμε. Εμείς όμως δεν έχουμε παίξει ποτέ. Το μόνο που κάνουμε είναι να καθόμαστε εδώ πέρα και να μιλάμε.

Σμούελ: Εμένα μου αρέσει που καθόμαστε και μιλάμε.

Μπρούνο: Κι εμένα βέβαια. Απλώς είναι κρίμα που δεν μπορούμε πότε πότε να κάνουμε και κάτι πιο συναρπαστικό. Ίσως να εξερευνήσουμε λίγο. Ή να παίξουμε ποδόσφαιρο. Δεν έχουμε δει καν ο ένας τον άλλον χωρίς να υπάρχει ανάμεσά μας αυτό το συρματοπλεγμά.

Σμούελ: Ίσως κάποτε μπορέσουμε. Αν ποτέ μας αφήσουν να βγούμε.

(Ο Σμούελ πλησίασε το φράχτη και ήταν πολύ θλιμμένος)

Μπρούνο: Νόμιζα πως δε θα ξαναρχόσουν. Ήρθα και χθες και προχθές μα δε σε βρήκα.

Σμούελ: συγγνώμη. Συνέβη κάτι.

Μπρούνο: Λοιπόν, τι έγινε;

Σμούελ: Ο μπαμπάς. Δεν τον βρίσκουμε.

Μπρούνο: Δεν τον βρίσκετε; Παράξενο. Εννοείς πως χάθηκε;

Σμούελ: Έτσι φαντάζομαι. Ήταν εδώ τη Δευτέρα κι έπειτα πήγε για δουλειά μαζί με κάποιους άλλους και κανείς τους δεν επέστρεψε.

Μπρούνο: Και δε σου έγραψε; Ούτε σου άφησε σημείωμα να λέει πότε θα επιστρέψει;

Σμούελ: Όχι.

Μπρούνο: Πολύ παράξενο. Έψαξες να τον βρεις;

Σμούελ: Φυσικά και έψαξα. Έκανα αυτό για το οποίο μου μιλάς συνέχεια. Εξερεύνηση.

Μπρούνο: Και δε βρήκες ούτε ίχνος;

Σμούελ: Τίποτα.

Μπρούνο: Αυτό λοιπόν είναι πολύ παράξενο. Θα πρέπει όμως να υπάρχει κάποια εξήγηση.

Σμούελ: Και ποια είναι αυτή;

Μπρούνο: Ίσως τους πήγαν να δουλέψουν σε κάποια άλλη πόλη και θα χρειαστεί να μείνουν εκεί για μερικές μέρες, ώσπου να τελειώσουν τη δουλειά. Και το ταχυδρομείο δε λειτουργεί και πολύ καλά εδώ. Πιστεύω πως σύντομα θα γυρίσει.

Σμούελ: Το ελπίζω. Δεν ξέρω τι θα απογίνουμε χωρίς αυτόν.

Μπρούνο: Θα μπορούσα να ρωτήσω τον πατέρα αν θες.

Σμούελ: Δε νομίζω πως θα ήταν καλή ιδέα.

Μπρούνο: Γιατί όχι; Ο πατέρας ξέρει πολλά για τη ζωή από κείνη την πλευρά του φράχτη.

Σμούελ: Δε νομίζω πως μας συμπαθούν οι στρατιώτες. Ή μάλλον το ξέρω πως δε μας συμπαθούν. Μας μισούν.

Μπρούνο: Εγώ είμαι βέβαιος πως δε σας μισούν.

Σμούελ: Μας μισούν. Αλλά δεν πειράζει, γιατί κι εγώ τους μισώ. Τους μισώ.

Μπρούνο: Δε μισείς τον πατέρα όμως, ε;

(μετά από λίγη ώρα)

Μπρούνο: Τέλος πάντων. Έχω κι εγώ κάτι να σου πω. Επιστρέφω στο Βερολίνο.

Σμούελ: Πότε;

Μπρούνο: Να, σήμερα είναι Πέμπτη. Κι εμείς φεύγουμε το Σάββατο. Το μεσημέρι.

Σμούελ: Για πόσο καιρό;

Μπρούνο: Νομίζω για πάντα. Της μητέρας δεν της αρέσει εδώ στο Ουστ-Βιτς - λέει πως δεν είναι μέρος κατάλληλο για να μεγαλώνεις δυο παιδιά - κι έτσι ο πατέρας θα μείνει εδώ, γιατί ο Φύρης έχει σπουδαία σχέδια γι' αυτόν, οι υπόλοιποι όμως θα γυρίσουμε σπίτι μας.

Σμούελ: Δε θα σε ξαναδώ λοιπόν;

Μπρούνο: Κάποτε, ναι. Στις διακοπές μπορείς να έρθεις στο Βερολίνο. Εξάλλου δε θα μείνεις για πάντα εδώ, ε;

Σμούελ: Φαντάζομαι πως όχι. Τώρα που θα φύγεις, δε θα έχω κανέναν να μιλάω.

Μπρούνο: Ναι. Αύριο λοιπόν θα είναι η τελευταία φορά που θα ιδωθούμε μέχρι τις διακοπές. Θα αποχαιρετιστούμε αύριο. Θα προσπαθήσω να φέρω καμιά λιχουδιά. Μακάρι να είχαμε καταφέρει να παίξουμε μαζί. Έστω και μια φορά. Μόνο και μόνο για να έχουμε να το θυμόμαστε.

Σμούελ: Κι εγώ θα το ήθελα.

Μπρούνο: Συναντιόμαστε και μιλάμε πάνω από ένα χρόνο, αλλά δεν έχουμε παίξει ποτέ. Και να σου πω και κάτι άλλο; Τόσο καιρό κοιτάζω το μέρος όπου ζεις από το παράθυρο του δωματίου μου, αλλά δεν το έχω δει από κοντά.

Σμούελ: Δε θα σου αρέσει. Εκεί που μένεις εσύ είναι πολύ πιο ωραία.

Μπρούνο: Θα ήθελα πάντως να το δω.

(Ο Σμούελ σκέφτηκε για λίγο και έσκυψε και σήκωσε το συρματοπλεγμα, έτσι ώστε να περνάει ένας μικρόσωμος άνθρωπος)

Σμούελ: Ορίστε λοιπόν. Γιατί δεν έρχεσαι;

Μπρούνο: Δεν νομίζω πως θα μ' αφήσουν.

Σμούελ: Ναι, αλλά μάλλον δεν θα σ' αφήναν και να έρχεσαι εδώ κάθε μέρα και να μιλάς μαζί μου. Εσύ όμως το κάνεις.

Μπρούνο: Αν με πιάσουν όμως αλίμονό μου.

Σμούελ: Αυτό είναι αλήθεια. Θα τα πούμε λοιπόν αύριο για να αποχαιρετιστούμε.

(σιωπή για λίγο)

Μπρούνο: Εκτός αν... Αν είχα μια ριγέ πιτζάμα, θα μπορούσα να έρθω εκεί και να μην με πάρει χαμπάρι κανείς.

Σμούελ: Λες; Θα το έκανες;

Μπρούνο: Και βέβαια. Θα είναι τέλεια περιπέτεια. Η τελευταία μας περιπέτεια. Θα κάνω επιτέλους και λίγη εξερεύνηση.

Σμούελ: Και θα με βοηθήσεις να ψάξω για τον μπαμπά.

Μπρούνο: Αμέ. Θα κάνουμε μια βόλτα μήπως βρούμε στοιχεία. Αυτό είναι πάντα χρήσιμο στην εξερεύνηση. Το μόνο πρόβλημα είναι πού θα βρω ριγέ πιτζάμες.

Σμούελ: Αυτό είναι εύκολο. Υπάρχει μια καλύβα όπου τις φυλάνε. Μπορώ να βρω μια πιτζάμα στο μέγεθός μου και να την φέρω.

Μπρούνο: Τέλεια. Κανονίστηκε λοιπόν.

Σμούελ: Θα βρεθούμε αύριο την ίδια ώρα.

Μπρούνο: Μην αργήσεις πάλι και μην ξεχάσεις την πιτζάμα.

(Την επόμενη μέρα αφού σταμάτησε να βρέχει ο Σμούελ στεκόταν όρθιος γερμένος στο φράχτη και περίμενε τον Μπρούνο)

Σμούελ: Γεια σου, Μπρούνο.

Μπρούνο: Γεια σου Σμούελ.

Σμούελ: Θέλεις ακόμα να με βοηθήσεις να βρω τον μπαμπά;

Μπρούνο: Και βέβαια. δε θα σε παράταγα.

(Ο Σμούελ ανασήκωσε το συρματόπλεγμα και έδωσε την πιτζάμα στον Μπρούνο)

Μπρούνο: Ευχαριστώ.

(Ο Μπρούνο φόρεσε την πιτζάμα λέγοντας στον Σμούελ να γυρίσει από την άλλη μεριά για να μην τον βλέπει που ξεντύνεται)

Σμούελ: Θα πρέπει να βγάλεις και τις γαλότσες σου και να τις αφήσεις εδώ,

Μπρούνο: Και η λάσπη; Δεν εννοείς πως θα μείνω ξυπόλητος...

Σμούελ: Ναι, αλλιώς θα σε αναγνωρίσουν.

Ο Μπρούνο βαριαναστέναξε αλλά έβγαλε τις γαλότσες και τις άφησε στο έδαφος. Ο Σμούελ έσκυψε και ανασήκωσε το συρματόπλεγμα, και έτσι ο Μπρούνο πέρασε από κάτω.

Σε λίγη ώρα έφτασαν στον προορισμό τους. Ο Μπρούνο έμεινε με τα μάτια ορθάνοιχτα μ' αυτά που έβλεπε. Είχε φανταστεί πως εκεί υπήρχαν χαρούμενες οικογένειες, με ανθρώπους που ζούσαν μια ξέγνοιαστη και ήρεμη ζωή. Είχε φανταστεί πως θα έβλεπε πολλά μαγαζιά όπως στο Βερολίνο.

Αποδείχτηκε όμως πως δεν υπήρχε τίποτα από όσα είχε φανταστεί. Υπήρχαν μόνο πάρα πολλοί άνθρωποι κοκαλιάρηδες και κουρεμένοι γουλί που κάθονταν σε ομάδες και κοιτούσαν θλιμμένοι το έδαφος. Και υπήρχαν και χαρούμενοι στρατιώτες που είτε γελούσαν είτε φώναζαν τους ανθρώπους. Ο Μπρούνο και ο Σμούελ πέρασαν μιάμιση ώρα ψάχνοντας για τον πατέρα του Σμούελ όμως δεν βρήκαν τίποτα.

Λίγο πριν φύγει ο Μπρούνο ακούστηκε μια σειφήνα

και τους περικύκλωσαν όλοι οι άνθρωποι με τις ριγέ πιτζάμες που συγκεντρώνονταν σ' εκείνο το σημείο. Η σειφήνα σφύριξε ξανά και οι άνθρωποι άρχισαν να περπατούν όλοι μαζί. Τα δύο παιδιά υπέθεσαν ότι ήταν μια συνηθισμένη πορεία, μόνο που τώρα έβρεχε ασταμάτητα. Εκείνη την ώρα τα αγόρια είχαν στριμωχτεί σ' ένα μακρύ δωμάτιο πολύ ζεστό και καλά στεγασμένο γιατί δεν έμπαινε βροχή από πουθενά. Τότε ο Μπρούνο έπιασε το λεπτοκαμωμένο χέρι του Σμούελ και το έσφιξε γερά, λέγοντάς του πως ήταν ο καλύτερός του φίλος. Εκείνη τη στιγμή η μπροστινή πόρτα έκλεισε ξαφνικά και αντίχησε απ' έξω ένας δυνατός μεταλλικός ήχος. Έπειτα το δωμάτιο έμεινε κατασκότεινο και ο Μπρούνο ανακάλυψε πως εξακολουθούσε να κρατάει γερά το χέρι του Σμούελ στο δικό του και τίποτα στον κόσμο δεν μπορούσε να τον πείσει να το αφήσει. Κανείς δεν ξανάδε ποτέ τον Μπρούνο ύστερα απ' αυτό και κάπως έτσι τελειώνει η ιστορία του. Φυσικά όλα αυτά συνέβησαν πριν από πολλά χρόνια και τίποτε απ' όλα αυτά δεν μπορεί να ξανασυμβεί. Όχι πια τη σήμερον ημέρα.

Πηγή: Η βιβλιοθήκη του 9^{ου} Γυμνασίου Βόλου